

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *(my)*

Cím: *Pusztul a budavári Szentháromság-szobor*

Forrás: *Új Nemzedék*

Bn

1924. 9. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

725.94

Hely

Idő

"1924"

Személy

Közp. nyomt. X

— (Pusztul a budavári Szentháromság szobor.) Kaptuk a következő levelet: Mintha nagyon-nagyon rég történt volna a visszaemlékezést százados patina verné avéttá, pedig ide s tova csak most lesz majd vagy két hónap múlva lesz — nyolc esztendeje. Istenem, de régen is volt! Kőművesek, ácsok, építészek, művészek, hozzáértők, kontárok, rendjelvárók talán önzetlenek is, ott tolongtak, sürögtek-forogtak, talán a helyszínén vagy másutt Bécsben, vagy Pesten, ám mindig a „Burg“-ban a szobor címén a szobor körül. . . .

— *Le Roi est mort, vive le Roi!*

És kőművesek, ácsok, építészek, művészek, hozzáértők, kontárok jól és rosszul, inkább rosszul, mint jól restaurálták az ódon, kopott, időmarta Szentháromság-szobrot. Restaurálták mert a rendjelvárók, vagy önzetlenek, akik a szobor címén tolongtak, sürögtek-forogtak a két „Burg“-ban, Pesten és Bécsben, kitalálták, hogy az új király ennél a szobornál esküdjön fel nemzetének.

De szép is volt ez a szobor (ugy szemre, a hozzáragasztott kasirozott emelvényvel), mert szilárdnak és komolynak látszott. Jött az idő, alabárdosok vették körül, az ezüstsisak csillogott, a fehér köpeny vakított a gárda szoboralakjain. A király pedig fölöttük állott az új emelvényen. Felkent vállairól omlott a biboros-aranypalást, — amit ezeresztendeje szőtt királyi művésznő — fején az apostoli királyok ezeresztendősi koronája, előtte biblia és feszület. Bibor, arany és égreszálló kék tömjénfelhők között hangzott el az erős

eskü az ifju király ajkáról.

De szép is volt akkor ez a szobor! Istenem, de szép volt, mint egy gyönyörű reményes igéret látható emléke, gránit, márvány vagy akár más elpusztíthatatlan obeliszk (és nem láttuk gipsz alapjait).

Nagy idő mullott el azóta: Szinte majdnem már nyolc esztendő. Az ifju király meghalt, eltávozott. Ám a szobor és a gárda itt maradt, megmaradt. A szobor romlik-omlik, szélhull, mint egy rossz ház, melynek nincs gazdája. A gárda? A gárda multkor is elmasirozott előtte, a fehér köpeny vakított, az ezüst sisak csillogott, csak úgy, mint régen. . . .

Akadnak némelyek, akik holmi kegyeletről beszélnek. Mégis, Istenem, a király itt esküdött és milyen szánalmasá hagyták romlani a szobrot! Szemétdomb körülötte a falomladék! Pedig hát valamivel tartozunk tiszteletből, ha már nem neki, magunknak. Vagy valahogy mégis, de így sehogy sem! Mondom akadnak ilyenek is — óh borzalom —, akik megbontránkoznak. Pedig bizonyára nincs igazuk. Így ahogy van, jobb, stílusosabb, igazabb. Ő megbékélt mindenkivel és Ő megbocsátott mindenkinek, még nekünk is, akik a szentháromságtéri szoboromladéka hantjára toltuk tiszteletünk és áldozatunk jeléül — fejjának. . . (my.)

SZÉKESLIVÁR VÁROSI KÖNYVTÁR